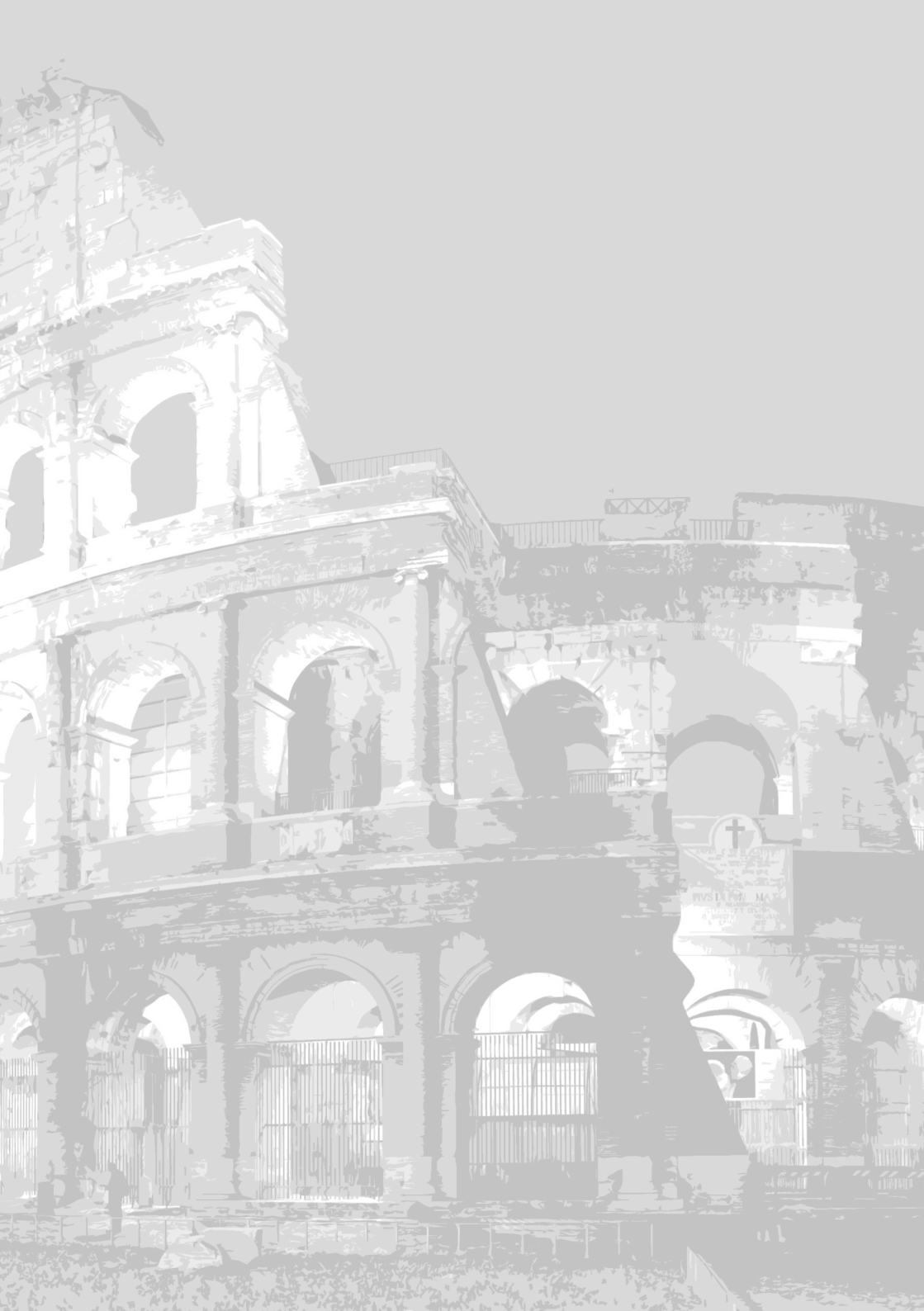

อนุสัญญาว่าด้วย การคุ้มครองมรดกโลก ทางวัฒนธรรมและ ทางธรรมชาติ

สำนักนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ข้อมูลบรรณานุกรม

อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ

ผู้จัดทำ

สำนักจัดการสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรม
สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
60/1 ซอยพิบูลวัฒนา 7 ถนนพระรามที่ 6
แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2265 6585-6 โทรสาร 0 2265 6578
Email: thailandworldheritage@gmail.com

ผู้ศึกษา

สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาคารอเนกประสงค์ ชั้น 7 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เลขที่ 2 ถนนพระจันทร์ แขวงพระบรมมหาราชวัง
เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200
โทรศัพท์ 0 2613 3120-2 โทรสาร 0 2224 1376

การอ้างอิง

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. 2557.

คำสืบค้น

อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ

พิมพ์เมื่อ

กันยายน 2557

จำนวนพิมพ์

1,500 เล่ม

จำนวนหน้า

58 หน้า

ผู้พิมพ์

บริษัท โมนोगราฟ สตูดิโอ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ในประเทศไทย ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

โดย สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2557

องค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์
และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

อนุสัญญาว่าด้วย
การคุ้มครองมรดกโลกทางวัฒนธรรม
และธรรมชาติ

รับรองโดย การประชุมสมัยสามัญครั้งที่ 17

ขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

กรุงปารีส 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2515

ภูมิหลัง

ในการประชุมใหญ่สมัยสามัญครั้งที่ 17 ขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ กรุงปารีส สาธารณรัฐฝรั่งเศส ระหว่างวันที่ 17 ตุลาคม ถึง 21 พฤศจิกายน ค.ศ. 1972 (พ.ศ. 2515) ที่ประชุม

รับทราบว่า มรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติได้รับการคุกคามเพิ่มมากขึ้น โดยมีได้มีสาเหตุมาจากการเสื่อมโทรมลงตามธรรมชาติเท่านั้น แต่ยังมีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ และสาเหตุหลังเป็นปรากฏการณ์อันน่าสะพึงกลัวที่ได้ส่งผลให้เกิดการทำลายและเสื่อมโทรมต่อมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติอย่างต่อเนื่องรุนแรง

พิจารณาเห็นว่า ความเสื่อมโทรม หรือการสูญสลายของชิ้นส่วนซึ่งเป็นองค์ประกอบของมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ ก่อให้เกิดความสูญเสียที่เป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อมรดกของมวลมนุษยชาติ

พิจารณาเห็นว่า บ่อยครั้งที่ การดำเนินงานคุ้มครองป้องกันมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติในระดับชาติ ไม่สามารถกระทำได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์สืบเนื่องจากมีความจำเป็นต้องใช้ทรัพยากรในขอบเขตที่กว้างขวางและหลากหลายเกินการจัดหาได้ในระดับชาติ หรือการขาดแคลนทรัพยากรทางเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์และวิทยาการของดินแดนอันเป็นที่ตั้งของมรดกนั้น

อ้างอิง

ธรรมนูญแห่งองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม แห่งสหประชาชาติ มีข้อบัญญัติให้องค์การฯ มีภารกิจหน้าที่ ในการบำรุงรักษา เพิ่มพูน และเผยแพร่ความรู้ในการอนุรักษ์ และคุ้มครองป้องกันมรดกของโลก โดยการเสนอแนะให้ ประชาคมนานาชาติร่วมมือจัดทำอนุสัญญาระหว่างประเทศ ได้ ตามความจำเป็น

พิจารณาเห็นว่า

อนุสัญญาระหว่างประเทศที่มีอยู่ ล้วนมีข้อเสนอแนะและ ข้อคิดถึงความสำคัญของการปกป้องรักษาเอกลักษณ์และ คุณค่าที่ไม่อาจทดแทนได้ของทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สิน ทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ เพื่อให้เป็นมรดกของ มวลมนุษยชาติทั้งปวง

พิจารณาเห็นว่า

ไม่ว่าส่วนใดของมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ ถือได้ว่ามีความโดดเด่นที่น่าสนใจและความจำเป็น เท่าเทียมกัน ที่จะได้รับการสงวนรักษาในฐานะเป็นส่วน หนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของ มวลมนุษยชาติ

พิจารณาเห็นว่า

ด้วยจำนวน ขนาด และความรุนแรงของภัยอันตราย รูปแบบใหม่ที่กำลังคุกคามอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นภาระ หน้าที่ของประชาคมระหว่างประเทศในการร่วมมือกัน ให้การคุ้มครองป้องกันมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทาง ธรรมชาติที่มีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล ด้วยการระดม ความช่วยเหลืออันเป็นประโยชน์อย่างเต็มกำลัง แม้ว่าการดำเนินการนั้นจะมีได้กระทำโดยรัฐที่เกี่ยวข้องก็ตาม

พิจารณาเห็นว่า

การบรรลุถึงวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้วข้างต้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งต้องจัดทำและรับรองข้อบัญญัติฉบับใหม่ในรูปแบบของอนุสัญญา เพื่อให้มีการก่อตั้งระบบที่มีประสิทธิภาพในการดำเนินการคุ้มครองป้องกันมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติที่มีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากลที่มีลักษณะถาวรและมีการบริหารจัดการโดยกระบวนการที่ทันสมัย

การตัดสินใจ

ในการประชุมสมัยสามัญครั้งที่ 16 ได้พิจารณาสาระสำคัญตามประเด็นต่างๆ ที่กล่าวแล้วข้างต้น จึงเห็นสมควรให้ก่อตั้งระบบการดำเนินการในรูปแบบของอนุสัญญาระหว่างประเทศ

มติ

รับรอง อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน ค.ศ. 1972

อนุสัญญาว่าด้วย
การคุ้มครองมรดกโลก
ทางวัฒนธรรมและ
ทางธรรมชาติ

หมวดที่ 1

นิยามของมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ

มาตรา 1

ตามวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญา “มรดกทางวัฒนธรรม” มีความหมายครอบคลุมถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

- **อนุสรณ์สถาน** : ผลงานทางสถาปัตยกรรม ผลงานทางประติมากรรม หรือจิตรกรรม ส่วนประกอบหรือโครงสร้างของโบราณคดีธรรมชาติ จารึก ถ้าที่อยู่อาศัย และร่องรอยที่ผสมผสานกันของสิ่งต่างๆ ข้างต้น ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากลในมิติทางประวัติศาสตร์ ศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์

- **กลุ่มอาคาร** : กลุ่มของอาคารที่แยกจากกันหรือเชื่อมต่อกันโดยลักษณะทางสถาปัตยกรรม หรือโดยความสอดคล้องกลมกลืน หรือโดยสถานที่จากสภาพภูมิทัศน์ ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากลในมิติทางประวัติศาสตร์ ศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์

- **แหล่ง** : ผลงานที่เกิดจากมนุษย์ หรือการผสมผสานผลงานที่เกิดจากมนุษย์และธรรมชาติ และรวมถึงแหล่งโบราณคดี ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากลในมิติทางด้านประวัติศาสตร์ สุนทรียศาสตร์ ชาติวงศ์วิทยา หรือมานุษยวิทยา

มาตรา 2

ตามวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญา “มรดกทางธรรมชาติ” มีความหมายครอบคลุมถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

- **สภาพธรรมชาติ** ที่ประกอบด้วยลักษณะทางกายภาพและทางชีวภาพ หรือกลุ่มของสภาพธรรมชาติดังกล่าว ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากลในมิติทางสุนทรียศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์

- สภาพองค์ประกอบทางธรณีวิทยา หรือธรณีสัณฐาน หรือบริเวณที่พิสูจน์ทราบอย่างชัดเจน ว่าเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยของสายพันธุ์สัตว์และพืชที่กำลังได้รับการคุกคาม ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากลในมิติทางวิทยาศาสตร์ หรือการอนุรักษ์

- สภาพธรรมชาติหรือบริเวณที่พิสูจน์ทราบอย่างชัดเจนว่ามีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล ในมิติทางวิทยาศาสตร์ การอนุรักษ์ และความงดงามตามธรรมชาติ

มาตรา 3

เป็นการกิจของรัฐภาคีแห่งอนุสัญญา ในการจำแนกรายละเอียด และวิเคราะห์แยกแยะความแตกต่างของทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สิน ตามที่ระบุไว้ใน มาตรา 1 และ 2 ในขอบเขตดินแดนแห่งรัฐของตน

หมวดที่ 2

การคุ้มครองป้องกันมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ
ในระดับชาติและระดับนานาชาติ

มาตรา 4

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญาพึงรับเป็นภาระหน้าที่ในการดำเนินงานจำแนกรายละเอียด คุ้มครองป้องกัน อนุรักษ์ และนำเสนอมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 ที่ตั้งอยู่ในดินแดนของตนเพื่อสืบทอดไปสู่คนรุ่นต่อไปในอนาคต รัฐภาคีจะดำเนินการโดยตลอดอย่างเหมาะสมเท่าที่จะกระทำได้ด้วยทรัพยากรของรัฐเอง หรืออาจรับการสนับสนุนจากความช่วยเหลือระหว่างประเทศ หรือความร่วมมือระหว่างประเทศ ทั้งทางด้านการเงิน สุนทรียศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และวิทยาการในบางกรณีเป็นการเฉพาะก็ได้

มาตรา 5

เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นได้ว่า มรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติในขอบเขตอำนาจอธิปไตยแห่งรัฐภาคีสมาชิกจะได้รับการคุ้มครองป้องกันการอนุรักษ์ และการนำเสนอด้วยมาตรการที่มีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง รัฐภาคีจะพยายามดำเนินการต่างๆ เท่าที่พึงกระทำได้อย่างเหมาะสมที่สุด ดังนี้

(ก) กำหนดนโยบายทั่วไปโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติมีประโยชน์ต่อวิถีชีวิตของประชาชน และเพื่อบูรณาการการคุ้มครองป้องกันมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติไว้ในรายละเอียดของการวางแผนการดำเนินงานของรัฐ

(ข) ภายในขอบเขตอำนาจอธิปไตย หากยังไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรรับผิดชอบดำเนินงานเพื่อการนี้ จะต้องจัดให้มีอย่างน้อยหนึ่งหน่วยงาน/องค์กร หรือมากกว่าเพื่อดำเนินงานต่างๆ ในการคุ้มครองป้องกันการอนุรักษ์ และการนำเสนอมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ โดยมีเจ้าหน้าที่และกระบวนการปฏิบัติงานที่เหมาะสม เพื่อรับผิดชอบการปฏิบัติหน้าที่ให้ลุล่วงไป

(ค) พัฒนาการศึกษาวิจัยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และวิทยาการเพื่อนำไปใช้ในการดำเนินงาน รวมทั้งส่งเสริมศักยภาพของประเทศให้มีความพร้อมในการแก้ไขปัญหาภัยอันตรายที่คุกคามต่อมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ

(ง) กำหนดมาตรการที่เหมาะสมทั้งทางด้านกฎหมาย กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ วิทยาการ การบริหารจัดการ และการเงินเท่าที่จำเป็นเพื่อการจำแนกรายละเอียด การคุ้มครอง ป้องกัน การอนุรักษ์ การนำเสนอ และการทำนุบำรุงรักษามรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ

(จ) สนับสนุนให้มีการก่อตั้งหรือพัฒนาศูนย์การฝึกอบรมในระดับชาติหรือระดับภูมิภาค เพื่อฝึกอบรมในด้านการคุ้มครองป้องกัน การอนุรักษ์ และการนำเสนอมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติ รวมทั้งส่งเสริมการศึกษาวิจัยเพื่อการปฏิบัติงานตามภารกิจดังกล่าว

มาตรา 6

1. ด้วยความเคารพสูงสุดต่ออำนาจอธิปไตยแห่งรัฐอันเป็นที่ตั้งของมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 และด้วยความปราศจากอคติใดๆ ต่อกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินตามกฎหมายแห่งชาติ รัฐภาคีในอนุสัญญา พึงระลึกว่าการคุ้มครองป้องกันทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินอันเป็นองค์ประกอบของมรดกโลก เป็นภาระหน้าที่ของประชาคมระหว่างประเทศที่จะประสานความร่วมมือในการดำเนินการต่างๆ

2. ตามข้อบัญญัติแห่งอนุสัญญา รัฐภาคีจะต้องดำเนินการให้การสนับสนุนและช่วยเหลือในการจำแนกรายละเอียด การคุ้มครองป้องกัน การอนุรักษ์ และการนำเสนอมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรา 11 หากรัฐอันเป็นที่ตั้งของมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางชาตินั้น ร้องขอ

3. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา จะต้องละเว้นการดำเนินการใดๆ ทั้งโดยทางตรงและโดยทางอ้อม อันอาจเป็นการทำลายมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางชาติตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 อันมีที่ตั้งอยู่ในขอบเขตอำนาจอธิปไตยของรัฐภาคีอื่น

มาตรา 7

เพื่อการบรรลุวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญา การปกป้องคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางชาติในระดับนานาชาติมีความหมายถึงการก่อตั้งระบบความร่วมมือระหว่างประเทศ และความช่วยเหลือที่จะมอบให้แก่รัฐภาคีในการดำเนินความพยายามอนุรักษ์และจำแนกรายละเอียดมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางชาติ

หมวดที่ 3

คณะกรรมการระหว่างรัฐบาลเพื่อการคุ้มครองป้องกันมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ

มาตรา 8

1. คณะกรรมการระหว่างรัฐบาลเพื่อการคุ้มครองป้องกันมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล เรียกว่า “คณะกรรมการมรดกโลก” ได้รับการกำหนดให้มีโดยองค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ในวาระเริ่มต้นประกอบด้วยผู้แทนของรัฐภาคีแห่งอนุสัญญาจำนวน 15 ประเทศ จากการเลือกตั้งในการประชุมสมัยสามัญสมัชชาภาคีแห่งอนุสัญญา ซึ่งจัดให้มีขึ้นระหว่างการประชุมใหญ่สมัยสามัญขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ จำนวนองค์ประกอบของคณะกรรมการมรดกโลกจะเพิ่มขึ้นเป็น 21 ประเทศ นับจากวันประชุมสมัยสามัญสมัชชาภาคีแห่งอนุสัญญา อนุสัญญามีผลบังคับใช้กับรัฐภาคีแล้ว ไม่น้อยกว่า 40 ประเทศ

2. การเลือกตั้งกรรมการในคณะกรรมการมรดกโลก จะต้องยึดถือหลักความเสมอภาค และความหลากหลายของภูมิภาค และวัฒนธรรม

3. ผู้แทนขององค์การระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการสงวนรักษาและบูรณะปฏิสังขรณ์ทรัพย์สินสมบัติทางวัฒนธรรม (ICCROM, Rome Centre) ผู้แทนของสภาสากลว่าด้วยอนุสรณ์สถานและแหล่ง (ICOMOS) ผู้แทนองค์การระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN) หรือผู้แทนอื่นๆ ที่อาจเพิ่มเติมได้ตามการร้องขอของรัฐภาคีในการประชุมสมัยสามัญสมัชชาภาคีแห่งอนุสัญญา ผู้แทนขององค์การระหว่างรัฐบาล หรือองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกัน จะได้รับเชิญให้เข้าร่วมการประชุมคณะกรรมการมรดกโลกในฐานะที่ปรึกษา

มาตรา 9

1. วาระของรัฐบาลฯในคณะกรรมการมรดกโลก มีวาระการดำรงตำแหน่งนับตั้งแต่วันเสร็จสิ้นการประชุมสมัชชาฯในครั้งที่ได้รับเลือกจนถึงวันเสร็จสิ้นการประชุมสมัชชาฯในครั้งที่ 3 ถัดไป

2. กรรมการในคณะกรรมการมรดกโลกที่ได้รับการเลือกตั้งในวาระเริ่มต้นจำนวน 1 ใน 3 จะหมดวาระลงในการประชุมสมัชชาฯครั้งถัดไปจากครั้งที่ได้รับการเลือกตั้ง ส่วนกรรมการอีก 1 ใน 3 ต่อมาจะหมดวาระลงในการประชุมสมัชชาฯครั้งที่ 2 นับจากครั้งที่ได้รับการเลือกตั้ง รายงานสมาชิกในคณะกรรมการมรดกโลกที่จะหมดวาระตามความที่ระบุข้างต้น ได้มาจากการจับฉลากโดยประธานการประชุมสมัชชาฯองค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติในการเลือกตั้งของวาระเริ่มต้น

3. รัฐบาลฯในคณะกรรมการมรดกโลกต้องคัดเลือกผู้แทนที่ความรู้ความสามารถ หรือมีความเชี่ยวชาญมากเพียงพอในด้านมรดกทางวัฒนธรรมหรือทางธรรมชาติ

มาตรา 10

1. คณะกรรมการมรดกโลก จะต้องทำการรับรองข้อบังคับการประชุม
2. คณะกรรมการมรดกโลก อาจเชิญองค์กรของรัฐ หรือองค์กรเอกชน หรือบุคคล เข้าร่วมการประชุมเพื่อให้คำปรึกษาได้ในบางกรณี
3. คณะกรรมการมรดกโลก อาจจัดตั้งองค์กรที่ปรึกษาเพื่อช่วยปฏิบัติงานตามภารกิจได้ เมื่อเห็นว่าจำเป็น

มาตรา 11

1. หากเป็นไปได้ รัฐบาลฯแห่งอนุสัญญาจะต้องยื่นบัญชีรายการทรัพย์สินบัตินหรือทรัพย์สินซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติที่ตั้งอยู่ในดินแดนของตน ซึ่งรัฐบาลฯเห็นว่ามีความเหมาะสมที่จะได้รับการบรรจุไว้

ในบัญชีรายชื่อตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 ของมาตรานี้ เสนอต่คณะกรรมการมรดกโลก บัญชีรายการฯ ดังกล่าว ซึ่งถึงแม้จะยังไม่มีการพิจารณาอย่างละเอียด แต่ก็ควรแนบเอกสารแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับที่ตั้งและคุณค่าความสำคัญต่างๆ ประกอบมาพร้อมกันด้วย

2. ตามข้อมูลหลักฐานในบัญชีรายการมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติที่รัฐภาคียื่นเสนอตามย่อหน้าที่ 1 ของมาตรานี้ คณะกรรมการมรดกโลกจะพิจารณาบรรจุไว้ใน “บัญชีรายชื่อมรดกโลก” ที่จะมีการปรับปรุงให้เป็นปัจจุบัน และเผยแพร่อย่างต่อเนื่อง “บัญชีรายชื่อมรดกโลก” จะต้องเป็นมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางชาติตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 แห่งอนุสัญญา ซึ่งได้รับการพิจารณาเห็นว่ามีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากลตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ บัญชีรายชื่อที่เป็นปัจจุบันจะถูกเผยแพร่ให้ทราบโดยทั่วกันทุกๆ 2 ปี เป็นอย่างน้อย

3. การพิจารณาบรรจุทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางชาติให้อยู่ใน “บัญชีรายชื่อมรดกโลก” จะต้องได้รับความยินยอมจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่ทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินที่จะพิจารณาบรรจุไว้ใน “บัญชีรายชื่อมรดกโลก” มีที่ตั้งอยู่ในอาณาเขต หรืออำนาจอธิปไตย หรือเขตอำนาจศาลมากกว่าหนึ่งรัฐ จะต้องไม่เป็นเหตุให้เกิดการโต้แย้งจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

4. ตามกรณีแวดล้อมหรือเหตุจำเป็น คณะกรรมการมรดกโลกจะพิจารณาจัดทำ “บัญชีรายชื่อมรดกโลกในภาวะอันตราย” ซึ่งหมายถึงบัญชีรายชื่อของมรดกโลกที่มีความจำเป็นต้องดำเนินการอนุรักษ์ครั้งใหญ่หรือให้ความช่วยเหลือตามการร้องขอภายใต้อนุสัญญา การดำเนินการอนุรักษ์มรดกโลกในภาวะอันตรายแต่ละแหล่งจะต้องประมาณการค่าใช้จ่ายในแต่ละกิจกรรมไว้ด้วย “บัญชีรายชื่อมรดกโลกในภาวะอันตราย” อาจหมายถึงมรดกโลกที่ได้รับอันตรายอย่างรุนแรงในองค์ประกอบบางส่วนหรือมีความเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็วรุนแรง ที่อาจเป็นเหตุให้เสื่อมสลายหายไป หรือมีโครงการ/กิจกรรมพัฒนาขนาดใหญ่ของรัฐ

หรือของเอกชน หรือขยายเมือง หรือโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยว หรือการทำลาย อันมีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดินหรือเจ้าของที่ดิน หรือ การเปลี่ยนแปลงอย่างมากอันหาสาเหตุมิได้ หรือการปล่อยปละละทิ้งด้วยเหตุใด เหตุหนึ่ง หรือการจลาจล หรือการสงคราม หรือความหายนะและกลียุค ได้แก่ อัคคีภัยที่ร้ายแรง แผ่นดินไหว แผ่นดินถล่ม ภูเขาไฟระเบิด การเปลี่ยนแปลง ระดับน้ำ น้ำท่วม และกระแสน้ำในกรณีฉุกเฉินคณะกรรมการมรดกโลกอาจบรรจุ มรดกโลกดังกล่าวไว้ใน “บัญชีรายชื่อมรดกโลกในภาวะอันตราย” และเผยแพร่ แก่สาธารณชนในทันที เมื่อใดก็ได้

5. คณะกรรมการมรดกโลก จะต้องจัดทำหลักเกณฑ์และรายละเอียด ที่เกี่ยวข้องของการบรรจุมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติไว้ใน “บัญชีรายชื่อแหล่งมรดกโลก” และ “บัญชีรายชื่อมรดกโลกในภาวะอันตราย” ตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรานี้

6. ก่อนการปฏิเสธคำร้องขอการบรรจุไว้ในบัญชีรายชื่อใดรายชื่อหนึ่งของสองบัญชีตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรานี้ คณะกรรมการ มรดกโลกจะกระทำการหารือกับรัฐภาคี อันเป็นที่ตั้งของมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติที่มีปัญหาดังกล่าวก่อน

7. คณะกรรมการมรดกโลกภายใต้การตกลงกับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง จะให้ความร่วมมือและส่งเสริมการศึกษาวิจัยที่จำเป็น สำหรับการจัดทำบัญชี รายชื่อตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรานี้

มาตรา 12

โดยความจริงแท้แล้ว ทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินอันเป็นมรดกทาง วัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติที่ยังมิได้รับการบรรจุไว้ในบัญชีรายชื่อ ทั้งสองบัญชีตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรา 11 มิได้ถูกตีความว่า ไม่มีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากลแต่ประการใด ทั้งนี้เนื่องจากบัญชีรายชื่อ ทั้งสองบัญชีเป็นผลสัมฤทธิ์มาจากวัตถุประสงค์เฉพาะด้านนั้น

มาตรา 13

1. คณะกรรมการมรดกโลก จะรับและศึกษาคำร้องขอความช่วยเหลือระหว่างประเทศสำหรับทรัพย์สินสมบัติและทรัพย์สินที่เป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติของรัฐภาคีตามหลักเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งรวมทั้งศึกษาความเป็นไปได้ในการบรรจุไว้ในบัญชีรายชื่อตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรา 11 วัตถุประสงค์ของคำร้องขอดังกล่าว ควรเป็นไปเพื่อการคุ้มครองป้องกัน การอนุรักษ์ การนำเสนอ หรือการทำนุบำรุงรักษามรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติเท่านั้น

2. คำร้องขอความช่วยเหลือระหว่างประเทศภายใต้ย่อหน้าที่ 1 ของมาตรานี้ ควรมีรายละเอียดการจำแนกแยกแยะในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 ที่ชัดเจนเพียงพอ และเมื่อผลการสอบสวนเบื้องต้นปรากฏแล้ว การสอบสวนในลำดับถัดไปจะต้องแสดงหลักฐานประกอบด้วย

3. คณะกรรมการมรดกโลก มีอำนาจหน้าที่ในการตัดสินใจว่า สมควรดำเนินการอย่างไร และเมื่อไหร่ เกี่ยวกับการร้องขอต่างๆ ตามความเหมาะสมบนพื้นฐานแห่งข้อมูล และสาระสำคัญของการร้องขอนั้นๆ ทั้งนี้โดยการประสานการจัดกิจกรรมร่วมกับรัฐที่เกี่ยวข้อง

4. คณะกรรมการมรดกโลกมีอำนาจในการจัดลำดับความสำคัญของการดำเนินงานต่างๆ การจัดลำดับดังกล่าวพึงตระหนักถึงลำดับความสำคัญของการคุ้มครองป้องกันที่ทรัพย์สินสมบัติ หรือทรัพย์สินซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมหรือมรดกทางธรรมชาตินั้นต้องการ ความจำเป็นในการให้ความช่วยเหลือระหว่างประเทศยังควรคำนึงถึงระดับความเป็นตัวแทนของสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ หรืออัจฉริยภาพ การสร้างสรรค์ของมนุษย์ หรือประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ และความเร่งด่วนของงานที่จะต้องดำเนินการรวมทั้งทรัพยากรที่พอจะจัดหาได้ในรัฐภาคีอันเป็นที่ตั้งของทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สิน ตลอดจนขีดความสามารถในการปกป้องรักษา

ทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินโดยวิธีการของรัฐภาคีนั้นเอง

5. คณะกรรมการมรดกโลก รับที่จะจัดทำ ปรับปรุงให้เป็นปัจจุบัน และ จัดพิมพ์เผยแพร่บัญชีรายชื่อมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ ที่ได้รับเงินสนับสนุนจากความช่วยเหลือระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่อง

6. คณะกรรมการมรดกโลก มีอำนาจในการตัดสินใจใช้ทรัพยากรจาก กองทุนที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา 15 แห่งอนุสัญญา รวมทั้งมีหน้าที่ในการแสวงหา วิธีการและดำเนินการต่างๆ อันจะเป็นประโยชน์ในการเพิ่มพูนทรัพยากร ให้แก่กองทุน

7. คณะกรรมการมรดกโลก รับที่จะประสานความร่วมมือกับองค์กร ของรัฐ องค์กรรัฐบาลระหว่างประเทศ และองค์กรพัฒนาเอกชนที่มีวัตถุประสงค์ เช่นเดียวกัน เพื่อสนับสนุนอนุสัญญาในการปฏิบัติงานตามแผนงานและโครงการ คณะกรรมการอาจขอรับความร่วมมือจากองค์กรเหล่านี้ รวมทั้งบุคคลอื่นๆ ตามที่เห็นสมควร โดยเฉพาะศูนย์ระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการสงวนรักษาและ บูรณะปฏิสังขรณ์ทรัพย์สินสมบัติทางวัฒนธรรม (ICCROM) หรือสภาสากลว่าด้วย อนุสรณ์สถานและแหล่ง (ICOMOS) หรือองค์การระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ ธรรมชาติ (IUCN)

8. การตัดสินใจใดๆ ของคณะกรรมการมรดกโลก จะต้องได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกเสียงข้างมากที่เข้าร่วมการประชุมเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 2 ใน 3 ขององค์ประชุม

มาตรา 14

1. การปฏิบัติการกิจของคณะกรรมการมรดกโลกจะได้รับความช่วยเหลือ จากสำนักงานเลขานุการซึ่งได้รับการแต่งตั้ง โดยผู้อำนวยการใหญ่องค์การ เพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

2. ผู้อำนวยการใหญ่องค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม แห่งสหประชาชาติ จะใช้ประโยชน์จากความเชี่ยวชาญและศักยภาพด้านวิชาการ ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องจากศูนย์ระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการสงวนรักษามรดกและวัฒนธรรม ปฎิสัมพันธ์ทรัพย์สินทางวัฒนธรรม (ICCROM) สภาสากลว่าด้วยอนุสรณ์สถาน และแหล่ง (ICOMOS) และองค์การระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN) อย่างเต็มที่เท่าที่จะสามารถกระทำได้ ในการจัดเตรียมเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งระเบียบวาระการประชุมให้แก่คณะกรรมการ ตลอดจนรับผิดชอบในการดำเนินการต่างๆ ตามมติหรือการตัดสินใจของคณะกรรมการ

หมวดที่ 4

กองทุนเพื่อการคุ้มครองป้องกันมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ

มาตรา 15

1. กองทุนเพื่อการคุ้มครองป้องกันมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติที่มีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล เรียกว่า “กองทุนมรดกโลก”

2. กองทุนมีลักษณะเป็นกองทุนเงินฝากที่มีความสอดคล้องกับกฎข้อบังคับด้านการเงินขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

3. แหล่งที่มาของกองทุน ประกอบด้วย :

(ก) ค่าธรรมเนียมรายปีและเงินบริจาคจากรัฐภาคีแห่งอนุสัญญา

(ข) เงินบริจาค หรือทรัพย์สิน หรือมรดกตามพินัยกรรม ที่ได้รับจาก

(1) รัฐประเทศอื่นๆ

(2) องค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ องค์การอื่นๆ ภายใต้ระบบของสหประชาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ หรือองค์กรระหว่างรัฐบาลอื่นๆ

(3) สมาคมภาครัฐ หรือสมาคมเอกชน หรือบุคคลทั่วไป

(ค) เงินจากดอกผลและผลประโยชน์ใดๆ ที่เกิดจากกองทุน

(ง) เงินที่ได้จากการรวบรวมและได้จากการจัดกิจกรรมเพื่อหาผลประโยชน์ให้กับกองทุน

(จ) ทรัพยากรอื่นๆ ที่ได้มาโดยขอบเขตของกฎข้อบังคับแห่งกองทุนที่กำหนดขึ้นโดยคณะกรรมการมรดกโลก

4. การใช้จ่ายเงินกองทุนและรูปแบบความช่วยเหลืออื่นๆ ที่สามารถจัดหาได้ จะกระทำได้โดยวัตถุประสงค์ที่คณะกรรมการมรดกโลกได้กำหนดไว้เท่านั้น คณะกรรมการมรดกโลกจะรับและใช้เงินกองทุนในแผนงานหรือโครงการที่ได้จัดเตรียมรายละเอียดการดำเนินงานที่ชัดเจนเพียงพอสำหรับการพิจารณาตัดสินใจเท่านั้น ทั้งนี้ การอุดหนุนเงินให้กับกองทุน ผู้บริจาคไม่อาจกำหนดเงื่อนไขทางการเมืองใดๆ ได้

มาตรา 16

1. โดยปราศจากความผูกพันใดๆ กับวงเงินบริจาคโดยสมัครใจที่รัฐภาคีได้มอบให้กับกองทุน รัฐภาคีแห่งอนุสัญญาฉบับนี้จะชำระค่าบำรุงแก่กองทุนมรดกโลกเป็นประจำทุกๆ 2 ปี จำนวนเงินค่าบำรุงของแต่ละรัฐภาคีจะมีรูปแบบการคำนวณที่เหมือนกัน โดยการพิจารณาตัดสินในการประชุมสมัชชา รัฐภาคีแห่งอนุสัญญาซึ่งจะมีขึ้นระหว่างการประชุมสมัยสามัญขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ การตัดสินของสมัชชา รัฐภาคีแห่งอนุสัญญาจะต้องได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกเสียงข้างมากที่เข้าร่วม

การประชุม ทั้งนี้ โดยรัฐภาคีต้องดำเนินการประกาศอย่างเป็นทางการถึงจำนวนเงินที่จะบริจาคตามความที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 ของมาตรานี้ หากไม่มีกรณีเป็นอย่างอื่น ค่าบำรุงประจำปีของรัฐภาคีจะเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 1 ของเงินอุดหนุนประจำปีที่รัฐภาคีมอบให้กับองค์กรเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

2. โดยหลักปฏิบัติทั่วไป รัฐภาคีทุกรัฐที่ได้ดำเนินการต่างๆ ตามกระบวนการที่ระบุไว้ในมาตรา 31 หรือมาตรา 32 ของอนุสัญญา จะต้องประกาศอย่างเป็นทางการถึงจำนวนเงินที่จะบริจาคให้กองทุนมรดกโลกในทันทีที่ยื่นหลักฐานการให้สัตยาบัน หรือการรับรอง หรือการภาคียานุวัติ แต่หลักปฏิบัติดังกล่าวข้างต้นจะไม่มีผลผูกพันต่อข้อบัญญัติในย่อหน้าที่ 1 ของมาตรานี้

3. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา ที่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 2 ของมาตรานี้ สามารถถอนคำประกาศได้ โดยแจ้งเพื่อทราบต่อผู้อำนวยการใหญ่องค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ อย่างไรก็ตามการถอนคำประกาศจะยังไม่มีผลต่อการชำระค่าบำรุงประจำปีของรัฐภาคีนั้น จนกว่าจะถึงวันประชุมสมัชชารัฐภาคีแห่งอนุสัญญาครั้งถัดไป

4. เพื่อให้คณะกรรมการมรดกโลกสามารถวางแผนการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ รัฐภาคีแห่งอนุสัญญาควรแจ้งอย่างเป็นทางการถึงจำนวนเงินค่าบำรุงหรือเงินบริจาคที่จะมอบให้แก่กองทุนมรดกโลกตามความที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 ของมาตรานี้ และชำระเงินจำนวนดังกล่าว เป็นประจำทุกๆ 2 ปี เป็นอย่างช้า นอกจากนี้ จำนวนเงินที่ชำระต้องไม่น้อยกว่าวงเงินตามเงื่อนไขของข้อบัญญัติในย่อหน้าที่ 1 ของมาตรานี้

5. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญารัฐใดค้างชำระค่าบำรุงหรือเงินบริจาคประจำปีภายในปีปฏิทินนั้น จะไม่มีสิทธิ์สมัครเข้ารับการเลือกตั้งเป็นกรรมการในคณะกรรมการมรดกโลก อย่างไรก็ตามความดังกล่าวข้างต้นไม่มีผลบังคับใช้กับการเลือกตั้งในครั้งแรก

วาระในการดำรงตำแหน่งของรัฐภาคีที่ได้รับการเลือกตั้งเป็นกรรมการมรดกโลก จะสิ้นสุดลงในช่วงเวลาของการเลือกตั้งตามทีระบุไว้ในมาตรา 8 ย่อหน้าที่ 1 ของอนุสัญญา

มาตรา 17

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญาจะต้องพิจารณาหรือส่งเสริมการจัดตั้งองค์กรของรัฐและมูลนิธิเอกชน หรือองค์กรความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้มีการบริจจาคเพื่อการคุ้มครองป้องกันมรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ ตามทีระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 ของอนุสัญญา

มาตรา 18

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญาจะต้องให้ความช่วยเหลือแก่กองทุนมรดกโลก ซึ่งได้รับการรณรงค์ให้จัดตั้งขึ้นโดยองค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ โดยมีโครงสร้างและวัตถุประสงค์การรวบรวมเงินกองทุนตามทีได้ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 3 ของมาตรา 15

หมวดที่ 5

เงื่อนไขและการบริหารจัดการความช่วยเหลือระหว่างประเทศ

มาตรา 19

รัฐภาคีที่ขอรับความช่วยเหลือระหว่างประเทศสำหรับทรัพย์สินหรือทรัพย์สินที่เป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมหรือมรดกทางธรรมชาติ ที่มีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล ซึ่งตั้งอยู่ในขอบเขตอำนาจอธิปไตยแห่งรัฐ พร้อมไปกับคำร้องขอนั้น รัฐภาคีจะต้องจัดเตรียมข้อมูลและเอกสารตามวิธีการทีระบุไว้ในมาตรา 21 ตลอดจนขั้นตอนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาและตัดสินใจของคณะกรรมการมรดกโลก

มาตรา 20

ตามนัยของข้อบัญญัติในย่อหน้าที่ 2 ของมาตรา 13 ย่อย่าย่อย (ค) ของมาตรา 22 และมาตรา 23 ความช่วยเหลือระหว่างประเทศที่อนุสัญญาจัดเตรียมไว้จะจัดสรรให้แต่เฉพาะทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินที่เป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติที่คณะกรรมการมรดกโลกได้พิจารณาเห็นชอบ หรือจะเห็นชอบให้อยู่ในบัญชีรายชื่อมรดกโลก ตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรา 11 เท่านั้น

มาตรา 21

1. คณะกรรมการมรดกโลกจะต้องกำหนดระเบียบปฏิบัติเพื่อให้การร้องขอความช่วยเหลือระหว่างประเทศของรัฐภาคีมีขอบเขตและสาระสำคัญที่มีรายละเอียดชัดเจนเพียงพอประกอบการพิจารณา ระเบียบปฏิบัตินั้นควรกำหนดวิธีการพิจารณาที่ละเอียดรอบคอบในประเด็นต่างๆ ได้แก่ เหตุผลความจำเป็น ประมาณการค่าใช้จ่าย ระดับความเร่งด่วน และเหตุผลว่าเหตุใดทรัพย์สินของภาคี (ที่ขอความช่วยเหลือ) จึงไม่เอื้ออำนวยให้สามารถดำเนินการได้ด้วยงบประมาณของตนเอง นอกจากนั้นการร้องขอความช่วยเหลือดังกล่าวจะต้องได้รับการสนับสนุนโดยรายงานของผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านทุกครั้งเท่าที่เป็นไปได้

2. การร้องขอที่มีเหตุความจำเป็นมาจากการเกิดหายนะรุนแรง หรือภัยพิบัติอันใหญ่หลวงทางธรรมชาติ รวมทั้งระดับความเร่งด่วนของการร้องขอ คณะกรรมการมรดกโลกจะให้ความสำคัญในระดับต้นเพื่อพิจารณาให้ความช่วยเหลือ ทั้งนี้จะมีการสำรองงบประมาณฉุกเฉินไว้ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับเหตุการณ์สุดวิสัยดังกล่าว

3. ก่อนการตัดสินใจ คณะกรรมการมรดกโลกจะต้องดำเนินการให้มีการศึกษาและการปรึกษาหารืออย่างละเอียดรอบคอบเท่าที่จำเป็น

มาตรา 22

การจัดสรรงบประมาณการช่วยเหลือจากกองทุนมรดกโลก จะดำเนินการได้ภายใต้กรอบกิจกรรม ดังนี้

(ก) การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาทางวิชาการด้านสุนทรียศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ในการคุ้มครอง ป้องกัน การอนุรักษ์ การนำเสนอ และการทบทวนบำรุงรักษามรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ ตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรา 11 แห่งอนุสัญญา

(ข) การจัดเตรียมผู้เชี่ยวชาญ ช่างฝีมือในสาขาต่างๆ และแรงงานที่มีทักษะเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าจะสามารถดำเนินงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

(ค) การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและผู้ชำนาญการเฉพาะด้าน ในทุกระดับเพื่อการปฏิบัติงานในการจำแนกรายละเอียด การคุ้มครองป้องกัน การอนุรักษ์ การนำเสนอ และการทบทวนบำรุงรักษามรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ

(ง) สนับสนุนอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ ที่รัฐภาคีไม่สามารถผลิตได้ หรือไม่สามารถ จัดให้มีได้

(จ) การให้ยืมด้วยอัตราดอกเบี้ยต่ำหรือปลอดดอกเบี้ย ในกรณีที่สามารถใช้คืนได้ในระยะยาว

(ฉ) การช่วยเหลือในลักษณะให้เปล่าสำหรับกรณีพิเศษ และเหตุผลเฉพาะเกี่ยวกับเงินช่วยเหลือที่ไม่สามารถชำระคืน

มาตรา 23

คณะกรรมการมรดกโลก อาจให้ความช่วยเหลือระหว่างประเทศแก่ ศูนย์ระดับภูมิภาค หรือศูนย์ระดับโลก ในการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน และผู้ชำนาญการเฉพาะด้านในทุกระดับ เพื่อการปฏิบัติงานในการจำแนก

รายละเอียด การคุ้มครองป้องกัน การอนุรักษ์ การนำเสนอ และการทำนุบำรุง
รักษามรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ

มาตรา 24

การช่วยเหลือระหว่างประเทศที่เป็นโครงการขนาดใหญ่จะต้องนำเสนอ
รายงานการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และวิทยาการเป็นการ
ล่วงหน้า การศึกษา ดังกล่าวจะต้องนำเสนอแนวทางที่มีเทคนิควิธีที่ทันสมัย
ที่สุดในการคุ้มครองป้องกัน การอนุรักษ์ การนำเสนอ และการทำนุบำรุงรักษา
มรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ รวมทั้งจะต้องมีความสอดคล้อง
กับวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาและมีกลวิธีที่คำนึงถึงสัดส่วนการใช้ทรัพยากร
ที่จัดหาได้ภายในรัฐภาคีนั้นๆ ด้วย

มาตรา 25

โดยหลักการทั่วไปงบประมาณการช่วยเหลือระหว่างประเทศที่มอบให้
แก่รัฐภาคีที่ร้องขอมีที่มาหลังจากการจัดสรรทรัพยากรที่ระบุไว้ตามแผนงานหรือ
โครงการ เว้นเสียแต่ทรัพยากรที่มีอยู่ไม่เอื้ออำนวยได้กระทำได้เท่านั้นที่จำเป็น
ต้องได้รับการสนับสนุนงบประมาณบางส่วนจากประชาคมระหว่างประเทศ

มาตรา 26

คณะกรรมการมรดกโลกและรัฐภาคีที่ได้รับผลประโยชน์จาก
ความช่วยเหลือระหว่างประเทศ จะต้องจัดทำรายละเอียดข้อตกลงที่ระบุเงื่อนไข
การปฏิบัติไว้ในแผนงานหรือโครงการตามขอบเขตที่อนุสัญญาได้กำหนดไว้
รวมทั้งเป็นความรับผิดชอบของรัฐภาคีที่ได้รับผลประโยชน์ในการดำเนินการ
คุ้มครองป้องกัน อนุรักษ์ และนำเสนอทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินตามเงื่อนไข
ต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้ในข้อตกลง

หมวดที่ 6

แผนงานการศึกษา

มาตรา 27

1. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา รับที่จะพยายามดำเนินการด้วยวิธีการต่างๆ ที่เหมาะสม โดยเฉพาะด้านการศึกษาและสารสนเทศเพื่อส่งเสริมความเคารพและสำนึกในคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 ให้กับประชาชนโดยทั่วไป

2. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา รับที่จะดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการสื่อสารเผยแพร่อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับการปฏิบัติที่เป็นอันตรายต่อมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ ตลอดจนดำเนินกิจกรรมต่างๆ อย่างต่อเนื่องตามความในอนุสัญญา

มาตรา 28

รัฐภาคีซึ่งได้รับความช่วยเหลือระหว่างประเทศภายใต้อนุสัญญา รับที่จะกำหนดมาตรการที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการรับรู้ถึงความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติจนได้รับความช่วยเหลือระหว่างประเทศ ตลอดจนบทบาทหน้าที่ของความช่วยเหลือระหว่างประเทศ นั้น

หมวดที่ 7

รายงาน

มาตรา 29

1. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญาจะต้องนำเสนอรายงาน ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดทางกฎหมายและกระบวนการบริหารจัดการ รวมทั้งกิจกรรมต่างๆ ที่รัฐภาคีได้ดำเนินการ เพื่อปฏิบัติตามอนุสัญญา พร้อมทั้งรายละเอียดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องภายในเงื่อนไขเวลาและรูปแบบที่กำหนด ต่อที่ประชุมสมัยสามัญขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

2. รายงานตามย่อหน้า 1 ของมาตรานี้ จะถูกนำเสนอเพื่อคณะกรรมการมรดกโลกพิจารณาในลำดับแรก

3. คณะกรรมการมรดกโลก จะนำเสนอรายงานการดำเนินการในการประชุมสมัยสามัญขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

หมวดที่ 8

หมวดสุดท้าย

มาตรา 30

อนุสัญญานี้เขียนขึ้นเป็นภาษาอาราบิก อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปน ทั้งห้าภาษามีความเป็นต้นฉบับเท่าเทียมกัน

มาตรา 31

1. อนุสัญญา จะถูกนำเสนอเพื่อให้รัฐภาคีสมาชิกขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติให้สัตยาบัน หรือรับรอง หรือภาคยานุวัติตามกระบวนการที่กำหนดไว้ในธรรมนูญขององค์การฯ ตามลำดับ

2. หลักฐานการให้สัตยาบัน หรือรับรอง หรือภาคิยานุวัติจะถูกเก็บรักษาไว้ที่
ผู้อำนวยการใหญ่องค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

มาตรา 32

1. อนุสัญญาฉบับนี้ จะเปิดให้รัฐต่างๆ ซึ่งรวมทั้งรัฐที่ไม่ได้เป็นรัฐภาคี
สมาชิกขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ
พิจารณาเข้าร่วมเป็นภาคี

2. การภาคิยานุวัติของรัฐ จะมีผลอย่างเป็นทางการต่อเมื่อได้มีการ
ยื่นหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้อำนวยการใหญ่องค์การเพื่อการศึกษา
วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

มาตรา 33

อนุสัญญาจะมีผลบังคับใช้เมื่อครบระยะเวลา 3 เดือนนับจากวันที่ได้
รับหลักฐานการให้สัตยาบัน หรือการรับรอง หรือการภาคิยานุวัติ จากประเทศ
ต่างๆ ครบ 20 รัฐ ในกรณีของรัฐที่ยื่นหลักฐานการให้สัตยาบัน การรับรอง หรือ
การภาคิยานุวัติในช่วงระยะเวลาก่อนการมีผลบังคับใช้ของอนุสัญญาตามนัยของ
ความในส่วนแรก อนุสัญญาจะมีผลบังคับใช้กับประเทศอื่นๆ เมื่อครบระยะเวลา
3 เดือนนับจากการยื่นหลักฐานการให้สัตยาบัน หรือการรับรอง หรือ
การภาคิยานุวัติของรัฐนั้นๆ

มาตรา 34

ข้อบัญญัติต่อไปนี้ จะใช้สำหรับรัฐภาคีในอนุสัญญาที่มีการปกครองใน
ระบบสหพันธรัฐ หรือประเทศที่มีได้ปกครองโดยระบบรัฐธรรมนูญรวม

(ก) ในประเด็นที่เกี่ยวกับข้อบัญญัติของอนุสัญญา ซึ่งส่งผลให้มี
การดำเนินการต่างๆ เกิดขึ้น ภายใต้ขอบเขตอำนาจตามกฎหมายของรัฐบาลแห่งรัฐ
(สหพันธ์) หรือรัฐบาลกลาง พันธะผูกพันที่มีต่อรัฐบาลแห่งรัฐ (สหพันธ์) หรือ
รัฐบาลกลาง มีลักษณะเช่นเดียวกับรัฐภาคีที่ไม่ได้มีการปกครองแบบสหพันธรัฐ

(ข) ในประเด็นที่เกี่ยวกับข้อบัญญัติของอนุสัญญา ซึ่งส่งผลให้มีการดำเนินการต่างๆ เกิดขึ้น ภายใต้ขอบเขตอำนาจตามกฎหมายแห่งรัฐธรรมนูญของรัฐ (สหพันธ์) หรือรัฐธรรมนูญของจังหวัด หรือรัฐธรรมนูญของมณฑล หรือรัฐธรรมนูญของเขตการปกครอง ซึ่งมีได้มีพันธะผูกพันโดยระบบรัฐธรรมนูญของสหพันธ์รัฐ ในการกำหนดมาตรการทางกฎหมาย รัฐบาลกลางแห่งสหพันธ์รัฐนั้นๆ ต้องแจ้งข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการดำเนินการต่างๆ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจบริหารกฎหมายของรัฐ (สหพันธ์) หรือจังหวัด หรือมณฑล หรือเขตการปกครองเหล่านั้น เพื่อทราบด้วย

มาตรา 35

1. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญามีสิทธิในการบอกเลิกการเป็นสมาชิกในอนุสัญญา
2. การบอกเลิกต้องกระทำเป็นลายลักษณ์อักษรยื่นต่อผู้อำนวยการใหญ่องค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ
3. การบอกเลิกจะมีผลเมื่อครบระยะเวลา 12 เดือน นับจากวันที่มีหนังสือแจ้งตอบรับการบอกเลิกของรัฐภาคี ทั้งนี้จะไม่มีผลต่อพันธะผูกพันทางการเงินของรัฐภาคีที่บอกเลิก จนกว่าจะถึงวันที่หนังสือบอกเลิกมีผลบังคับใช้

มาตรา 36

ผู้อำนวยการใหญ่องค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ จะมีหนังสือเวียนแจ้งแก่รัฐภาคีสมาชิกขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ และรัฐที่มีได้เป็นสมาชิกขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติตามที่ระบุไว้ในมาตรา 32 รวมทั้งองค์การสหประชาชาติ เกี่ยวกับหลักฐานของรัฐภาคีในการให้สัตยาบัน หรือการรับรอง หรือการภาคยานุวัติตามที่ระบุไว้ในมาตรา 31 และ 32 และหลักฐานในการบอกเลิกการเป็นสมาชิกในอนุสัญญาของรัฐภาคีตามที่ระบุไว้ในมาตรา 35

มาตรา 37

1. การแก้ไขอนุสัญญา จะกระทำได้ก็แต่โดยที่ประชุมสมัยสามัญขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ การแก้ไขนี้จะมีผลเฉพาะรัฐซึ่งเข้าร่วมกับอนุสัญญาที่แก้ไขนี้

2. หากที่ประชุมสมัยสามัญองค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ เห็นชอบอนุสัญญานับแก้ไขจะโดยทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม เว้นแต่จะได้มีการดำเนินการเพื่อให้อนุสัญญานับใหม่มีผลบังคับใช้ไว้ในอีกทางหนึ่งแล้ว อนุสัญญานี้จะสิ้นสุดลงเพื่อเปิดให้อนุสัญญานับใหม่มีการดำเนินการตามกระบวนการการให้สัตยาบัน หรือการรับรอง หรือภาคยานุวัติ และมีผลบังคับใช้ต่อไป

มาตรา 38

โดยอนุโลมตามมาตรา 102 ของกฎบัตรแห่งองค์การสหประชาชาติ อนุสัญญานับนี้ จะได้รับการจดทะเบียนไว้ที่สำนักเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ โดยการร้องขอของผู้อำนวยการใหญ่องค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

อนุสัญญากระทำที่กรุงปารีส ในวันที่สี่สิบสามของเดือนพฤศจิกายน คริสตศักราชหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบสอง ด้วยต้นฉบับดั้งเดิมแท้จริงจำนวน 2 ชุด ที่ลงนามโดยประธานการประชุมสมัยสามัญครั้งที่ 17 ขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ และผู้อำนวยการใหญ่องค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ โดยจะได้รับการเก็บรักษาไว้ที่หอจดหมายเหตุขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ส่วนสำเนาฉบับจริงที่มีการรับรองอย่างเป็นทางการจะถูกส่งไปยังรัฐภาคีทั้งหมดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 31 และ 32 และองค์การสหประชาชาติ

